

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

«Είδα την 8χρονη Δέσποινα 12 η ώρα τη νύχτα να κάθεται στο πεζοδρόμιο και να ζητιανεύει.

– Τι κάνεις εδώ, γιατί δε γυρνάς σπίτι σου; τη ρωτώ.

– Μου είπε η μάνα μου μην τολμήσω να γυρίσω πριν μαζέψω 2000 δραχμές...».

«Ο Σταύρος ερχόταν στο σχολείο με τα ίδια ρούχα για εβδομάδες, μύριζε τόσο που οι συμμαθητές του κάθονταν δύο θρανία πίσω και τον κορόιδευαν. Εκείνος καθόταν κολλητά με τον πίνακα, είχε προβλήματα όρασης, για τα οποία δεν είχε λάβει ιατρική φροντίδα...».

«Θυμάμαι μια συμμαθήτριά μου στο σχολείο, μπήκε η μητέρα της στην τάξη και της έδωσε απανωτά χαστούκια μπροστά στους μαθητές και τον καθηγητή, ξαφνικά και χωρίς λόγο. Όλοι πάγωσαν, αλλά κανείς δεν αντέδρασε...».

«Ο Χρήστος ήταν αρκετά ήσυχος και φιλικός στους συμμαθητές του. Μια μέρα ήρθε στο σχολείο με μελανιασμένο αποτύπωμα παλάμης στο μάγουλό του. Μόνο εμείς, τα άλλα παιδιά, τον ρωτήσαμε τι έπαθε και δε μας είπε και πολλά...».

«Πέρασαν πολλά χρόνια για να ξεστομίσω τι μου έκανε αυτός ο συγγενής, όταν ήμουν παιδί και υποτίθεται ότι με φύλαγε! Ήμουν ήδη αρκετά απομονωμένη λόγω της αναπηρίας μου, αλλά μετά από αυτό κλείστηκα

εντελώς στον εαυτό μου. Κανείς δεν κατάλαβε τίποτα, ούτε και ενδιαφέρθηκε να μάθει τι μου συμβαίνει. Αναρωτιόμουν αν υπήρχε έστω κι ένας στον κόσμο ολόκληρο που να ήξερε τι μου συμβαίνει... ίσως μόνο οι άγγελοι να έβλεπαν...» Μάρθα, 40 ετών, θύμα παιδικής σεξουαλικής κακοποίησης.

Τέτοιες ιστορίες για κακοποίηση παιδιών πιθανόν έχουμε όλοι ακούσει και σίγουρα θα ακούγαμε αρκετές άλλες, αν ανοίγαμε λίγο τα αυτιά μας. Αποφεύγουμε την εμπλοκή μας για διάφορους λόγους: θεωρούμε ότι «δεν είναι δική μου δουλειά» ή ότι «δεν μπορώ να παρέμβω στα οικογενειακά των άλλων» ή ότι δεν θα αλλάξει τίποτα, ίσως δεν δίνουμε και τόση αξία στα παιδιά ή μας είναι επώδυνο και δεν ξέρουμε τι να κάνουμε... Όποιος και αν είναι ο λόγος, η προστασία και ασφάλεια των παιδιών (όλων των παιδιών, όχι μόνο των δικών μας) είναι ευθύνη όλων μας.

Πώς όμως μπορούμε να καταλάβουμε ότι ένα παιδί κακοποιείται, όταν η οικογένειά του το έχει τρομοκρατήσει να μην πει κουβέντα; Πώς μπορούμε να προστατέψουμε τα παιδιά από το δέλεαρ των παιδόφιλων, που τους παρουσιάζονται ως ευγενικοί και στοργικοί φίλοι; Πώς θα πρέπει να συμπεριφερθούμε σε ένα παιδί που υποψιαζόμαστε ότι κακοποιείται και πού να απευθυνθούμε;